

Csontos Márta

Az embergép tragikomédiája

Én egy stigmatizált munkagép
vagyok, csekély díjazás ellenében
megbontom az önvédelmi falat;
töröm magam előtt az utat, töröm,
hogy többé ne legyenek járhatatlanok.

A munkagép felszereltsége
nem túl dögös, az üzemeltetés
is olykor sok bosszúsággal jár, s a
terep sem mindig ugyanaz.
Mint agyonhajszolt lélek futok a
felhők alatt, s nem látom igazán,
mennyi még a minőségi üzemanyag.

Pedig fáradt olajcseppekből nem
lehet színes buborékokat fújni,
meglazult, testet vesztő csavarokkal
angyalröpt helyett jobb lelassulni.

Elképesztő, hogy mennyire nem látom,
létem megszerzett jogán meddig
jár a motor jól hasmánt s haránt.

CSONTOS MÁRTA (1951) költő, tanár, a PPKE BTK Irodalomtudományi Doktoriskola védés előtt álló hallgatója. Legutóbbi kötete: *Látószögek* (Kráter, 2018).

Multiverzum

Stephen Hawkin nyomán

Én egy egyszemélyes univerzum vagyok,
önértékem nyomán kikeverem
palettámon a Napot.

A kozmogónia nem foglalkozik velem,
csak én tudom, hány dimenziós
énemben a világegyetem.

Helyem már kijelölték a Sehol szélén,
de csak odafönt leszek kozmopolita,
matrica a mennybéli kékjén.

Fényem átbocsáttatik a Nagy Kapun,
s mikor átvilágítanak, a rétegeken
felnyílik bennem a multiverzum.

Így leszek elérhető emlékezet-modell,
mindenki számára holofon, végleg
önazonos Istennel.

